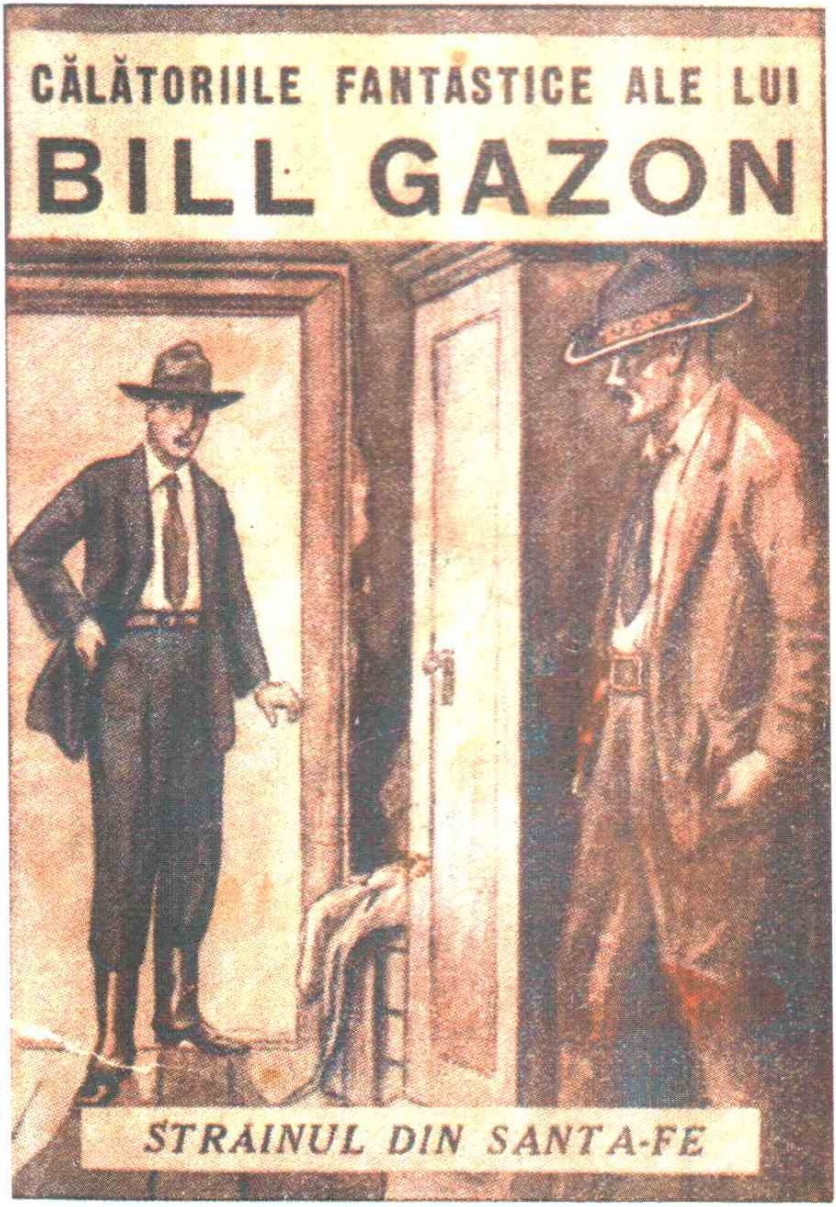
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
STRAINUL DIN SANTA-FE

No. 28

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

STRĂINUL DIN SANTA-FE

Nr. 28

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

STRĂINUL DIN SANTA-FE

Capitolul 1

Un ţel comun

Un bărbat care, după toate aparenţele, era administratorul unei ferme din împrejurimile oraşului, hoinărea pe străzile din Santa-Fé. Purta în cap o pălărie verde, cu boruri largi, pe care şi-o trăsese adânc pe frunte. Îmbrăcămintea-i consta dintr'un costum de călărie, ce va fi fost, pe vremuri elegant, iar în picioare era încălţat cu nişte cizme cu tocuri înalte.

Figura lui nu-ţi inspira tocmai încredere; de asemenea, nu părea nici să fie American băştinaş, trăsăturile-i având mai degrabă, caracteris-ticile Slavului. Poate că era vreun Polonez emigrant.

El se opri la o a doua răscruce, uitându-se, dezorientat, în juru-i. Îşi aprinse o ţigară, se rezemă de un zid şi stete pe gânduri, tot răsucindu-şi ţigara între degete.

În cele din urmă, îşi aminti că trebue să-şi continue drumul. Res-pirând sgomotos, aruncă mucul de ţigară şi

merse înainte. La primul colţ, coti pe după o uliţă lateral, se opri înc’odată. Spre a se încredinţa pe deplin că a nimerit bine, şi-şi grăbi pasul, examinând însă mereu firmele de pe clădiri.

Casele din cartierul acesta, contrariu celor din centru, purtau pece-tea specific mexicană. Nu erau înalte, neavând decât unul sau două etaje, acoperişuri netede şi prea puţine ferestre. Deasupra uşii uneia din casele din strada aceasta era o firmă cu inscripţia “Import de ceaiu”, iar imediat sub acoperiş atârna o placardă japoneză, anunţând probabil, acelaşi lucru ca şi firma. Totuşi era aşa de prost expusă că nu atrăgea atenţia decât a aceluia care o căuta, aşa dar o reclamă ce nu-şi făcea efectul.

Sau patronul n’avea cumva, interesul să se legitimize ca Japonez?

Necunoscutul văzuse imediat reclama şi un zâmbet triumfător îi flutură pe buze. Fluieră printer dinţi şi porni iar încet, pe trotuarul celă-lalt.

Se opri la un mic bar, fără să intre, uitându-se la casa de import de ceaiu, ca şi cum ar fi voit să măsoare distanţa dintre ea şi locul unde stă-tea dânsul. În cele din urmă, se răsuci în călcâie, privind înapoi, părând că aşteaptă pe cineva.

După ce stătu astfel un timp, zadarnic, bombăni o înjurătură şi in-tră în bar, punând pe tejghea o piesă de zece cenţi şi cerând, dela bufetier ceva de băut.

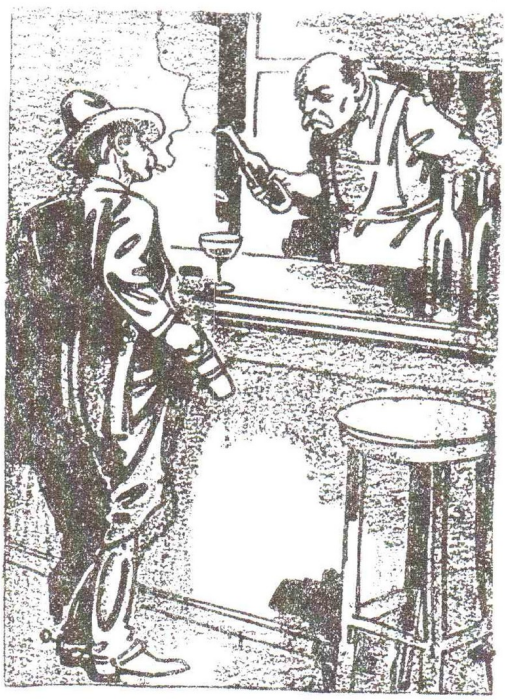

Bufetierul îl măsură de sus până jos, scoase o sticlă de whisky, mascată, şi turnă din ea într'un păhăruţ. (Vezi pagina 5).

Nu trase însă bine o înghiţitură din paharul ce-i se dădu şi o scuipă. Aruncă, furios, pe masă încă o monedă îşi fâlfâi puţin surtucul şi apucă mânerul unul revolver, dar astfel ca numai bufetierul să-l poată vedea. Acesta îl măsură de sus până jos, scoase o sticlă de whisky, mascată şi turnă din ea într'un păhăruţ, pe care necunoscutul îl goli dintr'odată.

Apoi îşi potrivi, râzând pălăria şi se apropiă de fereastră, de unde putea vedea casa căutată. Îşi aprinse o ţigară şi privi afară.

După in timp îndelungat, păru că şi-a pierdut răbdarea să mai aş-tepte. Ieşi şi se'ndreptă pe stradă, direct spre casa cu placarda japoneză, unde se opri nehotărât, îşi pipăi ca din întâmplare arma şi se uită sus, la ferestrele casei, cari, toate, erau acoperite cu obloane

de lemn.El şovăi încă o secundă, apoi apăsă hotărât pe clanţă şi dispăru în casă.

.....
.....

După un drum obositor ce câteva săptămâni şi plin de aventuri, Bill Gazon ajunsese cu prietenul său, Negrul Sam, în Santa-Fé, în cău-tarea surorii sale, Thea, dibuise că e în New-Orleans, unde din nefericire nu izbutise s'o scape din mâinile celor cari o răpiseră, o bandă japoneză.

Din întâmplare, aflase că ei se îndreptaseră spre Vest. Necu-noscându-le însă destinaţia şi, fiindcă se serveau de automobile, fusese nevoit să recurgă la o urmărire călare; muncă destul de încordată.

Norocul însă nu-l părăsi de tot. Pe drum, află că plecaseră la Santa-Fé. Putea, deci, socoti că nu i-au luat-o înainte decât cu cel mult două-zeci şi patru de ore.

Afară de aceasta, trebuiau să poposească aci mai mult, căci o ase-menea cursă cu automobilul e istovitoare şi trebuiau să ţie seamă de cele două fete răpite: sora lui Thea şi prietena ei, Rusoaica Ivanovna. Aşa fiind, putea să se legene în speranţa să-i găsească încă aci cu ele.

Cei doi prieteni traseră la un mic han.

Când să predea rândaşului caii, Bill Gazon tresări. Omul avea un obraz galben. Îl privi bănuitor.

- Mă, tu eşti Japonez ori Chinez ?

- Sunt din neam chinezesc, boierule ! Un biet nevoiaş.

Liniştit de acest răspuns, căci aci existau mulţi Chinezi, Bill Gazon îi dete un mic bacşiş şi intră cu Sam în birt. Îşi împrospătară forţele cu o cină copioasă, se spălară şi îngăduiră puţină odihnă oaseleor lor trudite de atâta drum călare, căci în curând trebuiau să'nceapă iarăşi goana după un duşman superior şi lupta cu el.

- Aşa dar, suntem în Santa-Fé acum, măi Sam. Chestia-i să dibă-cim vizuina actuală a Japonezilor. Să sperăm că aci vom avea mai mult noroc ca în New-Orleans. Am tras o spaimă straşnică adineaori când zării afară chipul cela galben.

- Dar eu ! M'a furnicat pînă la ficaţi. Nu pot să sufăr pe maimuţoii ăştia galbeni.

- Nici eu. Europa şi Asia nu se vor înţelege niciodată, chiar dacă vreo câţiva savanţi albi, vor trăncăni despre o apropiere între cele două rase fundamental deosebite. Asta vine de acolo că dumnealor întreprind călătorii mici prin Asia şi nu cunosc decât superficialul, iar nu adevăra-tul aspect al lucrurilor. Savanţii galbeni, în schimb, predică ură şi luptă activă sau pasivă împotriva tuturor Apusenilor. Dar să isprăvim cu asta. Avem ceva mai bun de făcut decât să ne pierdem timpul cu consideraţiuni etnografice. Pentru noi, începe vechea trudă cu păcătoasa ceea de alergătură după ulii galbeni. Înainte marş Sam !

Porniră târziu după amiazi. Căutarea Theei, sora lui Bill Gazon şi a celor cari o răpiseră, începea.

Cutreierară străzile rotindu-şi ochii, cu agerime, peste tot. Luând-o din centrul oraşului, se apropiară de mahalale.

Ceas de ceas se scurgea, fără să poată înregistra nici cel mai neîn-semnat succes.

Deodată cu o smucire, Bill Gazon se opri, arătând cu mâna o casă pe care atârna, imediat sub acoperiş, o placardă japoneză. Deşi era astfel pusă, că n'avea cum să atragă atenţia, totuşi nu scăpase ochilor scrutători ai lui Bill Gazon, care apucă de braţ pe prietenul său negru.

- Ascultă Sam, vezi tu reclama aia ?

Un semn că proprietarul casei e Japonez. N-ar fi, cumva, cu pu-tinţă ca...

Nu spuse mai mult.

În acelaşi moment, uşa pomenitei case se deschise şi o pălărie ver-de, cu boruri largi sbură în stradă, urmată în curând şi de un bărbat alb.

Bill Gazon se lipi de zid şi, o clipă, îi se păru că a zărit un chip gal-ben.

Omul expediat afară într'un mod atât de neplăcut îşi ridică pălăria, o scutură de praf şi, tot ocărând şi bălăcărind, arăta cu pumnii spre uşă, care se'ncuiase la loc. Părea să fie într'un hal de enervare cumplită.

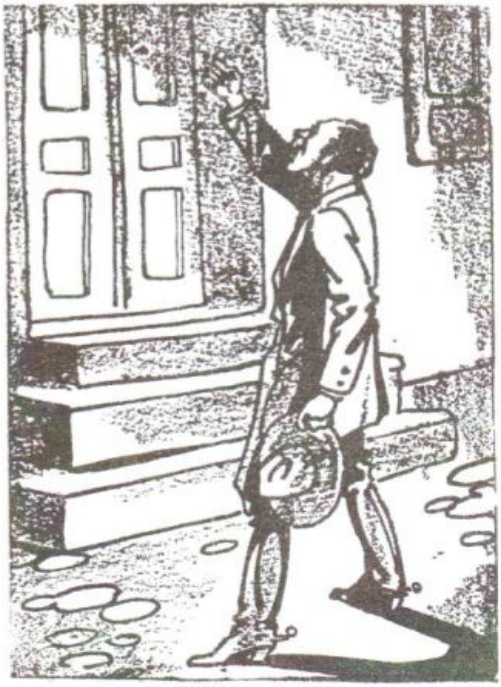

...tot ocărînd şi bălăcărînd, arătă cu pumnii spre uşă, care se'ncuiase la loc. (Vezi pagina 10).

Bill Gazon se'ntoarse către prietenul său şi zise :

- Să mă bată Dumnezeu, Sam, de n'am văzut eu azi în oraş pe omul ăsta ! Pare să cunoască pe locatarii acestei case şi să fie cu ei pe picior de război. Acum se va duce, de sigur, să-şi înece supărarea la bar. Hai să intrăm şi noi ! Poate aflăm dela el ceva ce ne-ar interesa.

Şi traversând strada, intrară în bar. O masă era încă liberă; se ins-talară la ea şi comandară ceva de băut.

Întocmai cum presupusese, pe bună dreptate, Bill Gazon străinul apăru puţin după ei, îşi roti ochii prin prăvălie şi, cu un salut abia per-ceptibil şezu lângă cei doi prieteni, tot continuând să'njure. Bill îl privea pe furiş. Nu, nu se'nşela. Îl mai văzuse odată pe stradă.

După ce omul îşi goli paharul de jumătate, Bill îi spuse :

- Ascultă amice eşti într'o dispoziţie extrem de proastă. Dar ce ai păţit ?

Necunoscutul îl măsură de sus până jos şi-şi bălăbăni capul,într'o legănare ritmică. Pentru Sam cel cu "pielea neagră", n'avu decât o pri-vire de dispreţ.

- Neam de păcătoşi, Japonezii ăştia ! Dar îi învăţ eu minte !
- Vorbeşti de negustorul de ceaiu de dincolo ?

- Nu atât de maimuţoiul ăla bătrân, cît de cei cari sunt la el de eri, înainte de amiazi.

- Aha ! Şi cu ce te-au necăjit de ai dezgropat securea de război împotriva lor ?

Străinul privi din nou lung şi întrebător pe Bill Gazon, ca şi cum ar fi voit să se asigure înc'odată cu cine are de-aface.

Tânărul se şi temea că a procedat prea pripit stârnind cu aceasta neîncrederea necunoscutului. Acesta însă îşi goli paharul şi-i se adresă iarăşi :

- Pot să-ţi spun, dacă te interesează şi nu se poate să nu-mi dai dreptate. Eri dimineaţă indivizii ăia galbeni veneau ca nebunii cu auto-mobilele lor şi, nu departe de barieră, m'au trânttit împreună cu calul. Animalul s'a dus dracului, iar eu m'am ales cu oasele frânte. Acu' de ! voiam să mă despăgubească şi ştii ce-mi spun puşlamalele alea ? Auzi, domnule, şi să te cruceşti. Ci-că eu nu ştiu să călăresc. Să râzi în pumni, zău aşa ! Poftim, eu, cel mai bun călăreţ din întregul ţinut nu ştiu să călă-

resc ? Dar las’că mi-o plătesc ei ! Nu eram pregătit astăzi de asemenea primire şi m’au svârlit afară ca pe un câine. Dar mâine, disdimineaţă, când or dormi încă, viu eu să le dau “bună ziua” într’alt mod.

Şi făcu un gest spre revolverul său, gest asupra căruia nu’ncăpea o tălmăcire greşită.

Bill Gazon clătină capul şi reflectă. De, ce-ar fi dacă…?

- Ai dreptate negreşit; trebue să te despăgubească. Am şi eu o mică răfuială cu nişte ulii galbeni, pe cari îi caut de mult. Fuseşi în casa ceea, dragă amice. Nu cumva mi-ai putea spune dacă sunt la Japonezii ăia do-uă fete albe ?

- De, mi se pare că nu. Adică poate că da ! trebue să fie la ei, dar eu nu m’am interesat de muieri. Or fi … negreşit. Erau două automobile cu o mulţime de indivizi galbeni în ele. Şi spuneai că ai şi dumneata o mică răfuială cu ei ? Iată dar că avem amândoi oarecum acelaşi scop. Facem mâine dimineaţă cauză comună. Nici că se poate potriveală mai nimerită.

- Nu, nu e bine ticluit aşa. Trebue mai întâi să-mi iau câteva mă-suri.

- Cum, nu eşti de acord ? Găseşti că e prost ticluit ? Mă rog, treaba dumitale ! Îmi aranjez eu şi singur afacerea. Nu mi-e frică de bestiile a-lea galbene.

- Nici mie.

Bill Gazon comandă pentru străin încă un pahar, plăti apoi consu-maţia şi, după un scurt salut, părăsi împreună cu Sam localul. Era con-vins că a cules suficiente informaţiuni şi era foarte mulţumit de succesul parţial al acelei zile.

Nu ieşiră bine cei doi prieteni din bar şi necunoscutul începu să râ-dă cu hohot, fără să se poată potoli. Râdea aşa de tare şi bătu atât de sgo-motos cu pumnul în masă că ceilalţi clienţi se uitară miraţi la el.

Ce o fi fost motivul bucuriei sale neţărmurite ?

Era, oare, aşa de sigur de biruinţa sa de a doua zi dimineaţă sau su-părarea şi alcoolul îi se urcaseră în aşa grad la cap că nu mai era stăpân pe sine ?

Capitolul 2
Cursa

După ce ieşiră din bar, cei doi prieteni merseră în tăcere, în umbra şirului de case, până'n colţul străzii, unde Bill Gazon se opri, atrăgând spre dânsul pe Sam, căruia-i spuse:

- Ascultă ici la mine, măi Samule ! Ai, acum , prilejul să-ţi dove-deşti toată isteţimea. Du-te înapoi şi caută să te interesezi, fără să te ob-serve nimeni, dacă n'are în dos casa vreo intrare deosebită sau pe unde s'ar putea pătrunde pe acolo. Bagă însă de seamă să nu te vadă cineva ! După aia, întoarce-te de grabă ! Eu o iau înainte şi te aştept la domiciliul nostru. Ţi-oiu spune după aceea de ce e nevoie de toate astea. Înc'odată, te rog, grăbeşte-te !

- Perfect ! Ai să fii mulţumit de Sam.
- *All right* !

Şi Negrul se mistui imediat în întuneric, în timp ce Bill Gazon mergea înainte. În capu-i vuia un haos de gânduri şi simţăminte. Nicio-dată încă nu se simţise aşa de aproape de scopul ce şi-l asumase el sin-gur. De-acum, nu se mai putea să dea greş.

Momentul în care truda şi sacrificiile sale aveau să fie, în sfârşit, încoronate de succes se apropiase. Ştia precis unde se află soră-sa Thea cu cei cari o răpiseră şi nimic nu-l mai putea împiedeca de astădată s'o scape şi s'o ducă acasă, în ţara sa.

În enervarea ce-l stăpânea, grăbise, în neştire paşii şi ajunsese la domiciliu fără să-şi dea seamă. Intră în cameră şi, tot fumând o ţigară, se plimba în sus şi'n jos aşteptând cu nerăbdare pe Sam şi zugrăvindu-şi revederea cu sora sa Thea.

O Doamne, cât timp trecuse de când n'o mai văzuse !

Ultima dată când fuseseră împreună, ea era de doisprezece ani şi fusese cu puţin înainte de izbucnirea războiului mondial. Iar acum o fi, de sigur, domnişoară mare. Şi frumoasă, negreşit ! Ea fusese de altmin-teri, întotdeauna frumoasă.

Ziua salvării ei nu mai era departe. Era cu neputinţă să'ntârzie.

Trase cu urechea, nerăbdător.

Ce o fi zăbovind atâta Sam ?

A, paşi pe scară !

Nu, nu încă.

- Zău aşa Sam ăla ar fi putut să se grăbească ! E prea de oaie.

Şi Bill Gazon bătea, nervos, cu degetele în masă. Cel puţin jumă-tate din viaţă şi-o pierde omul aşteptând. Tâmpenie nu altceva !

În sfârşit Negrul veni.

Prietenul îl mustră:

- Bine mă Sam, eu mă topesc de nerăbdare şi tu abia te mişti. Ei, făcuşi măcar vreo ispravă? Există posibilităţi de a intra în casă nevăzuţi?

- Yes, există. E în dos o grădiniţă, în care poţi pătrunde pe o stradă laterală. Poarta e însă straşnic baricadată, fiindcă automobilele Japonezi-lor sunt adăpostite într'un şopron mic, aşa că va trebui să sărim peste un gard, care e de înălţimea unui om.

- Bine ! Fii acum atent cum mi-am schiţat eu desfăşurarea planu-lui. Nu încape nicio îndoială că Japonezii ceia pe cari îi căutăm, precum şi sora mea

Thea şi prietena ei Rusoaica Ivanovna se află acolo în casă. Ne postăm mâine, în revărsatul zorilor, la pândă şi, cum pătrunde tipul dela bar în casă, noi ne urcăm prin dos. Şi, în timp ce Japonezii sunt ocu-paţi cu el, noi putem căuta, nestingheriţi pe sora mea şi să scăpăm fetele. În modul acesta, ne atingemrepede şi sigur scopul. Şi din clipa în care fetele sunt la noi, nu vor îndrăzni Japonezii să ne atace.

- N-ar fi mai bine să ne unim cu tipul acela ?

Bill Gazon îl combătu :

- Nu Sam. Omul ăla e numai cu gura voinicos; altfel nu i-ar fi lăsat el să-l azvârle în stradă ca pe un câine. Dacă, mâine dimineaţă, el va fa-ce, cu adevărat, uz de armă, eu însă dimpotrivă voiu căuta, pe cât posi-bil, s'o evit. N'am eu poftă, pentru un schimb de focuri, să am conflict cu poliţia. M'ai înţeles ?

- Minunat ! Vasăzică, mâine dimineaţă ? Ar fi bine să te razi, ca să nu se sperie sora ta de propriul ei frate.

- Sam, eşti un...eşti un....

- ...măgar ! – complectă Sam.

Şi, siguri de biruinţă, se culcară.

Bill Gazon însă nici că putu dormi, agitaţia răpindu-i orice tihnă.

În sfârşit îşi va atinge scopul ! Luase din Rusia urma surorii sale. Gonise apoi după ea dealungul şi dealatul Asiei, căzând în nenumărate pericole, dar din toate reuşind să iasă teafăr.

Fusese, adeseori, cât pe aci să-şi ajungă ţelul, dar mereu îi se frus-tase succesul. Şi, dacă-i era scris şi de rândul acesta o soartă identică, apoi ce se va face după aceea ?

Vai, Doamne, nici nu vroia să se gândească la asemenea eventua-litate !

Trebuia neapărat să reuşească de astădată. Trebuia !

Prietenii porniră la drum până a nu se crăpa de ziuă. Sam şi-l însemnase mai bine ca Bill Gazon, care se înapoiase la domiciliu cufun-dat în gânduri.

Ajunseră în curând în dreptul casei.

Totul era învăluit în tăcere. Nicio rază de lumină, niciun sunet nu răzbea afară.

Cei doi prieteni păşiră pe strada laterală în care da grădina casei şi se opriră în colţ, în aşteptare.

Acu'-acu' trebuia să se ivească străinul, dacă nu renunţase la pla-nu-i iniţial.

Se scurse o oră în nelinişte. Bill Gazon şi'ncepuse a se îndoi că necunoscutul îşi va pune în aplicare ameninţarea sa împotriva Japone-zilor, când, în faptul zilei, apăru în stradă o siluetă. Nu putea fi decât el.

Vasăzică, tot venise ! Bill Gazon îl recunoscu perfect.

Acela se apropia din ce în ce, oprindu-se adesea şi uitându-se în juru-i, părând că nu se simte tocmai în largul lui.

Ajunse la casa respectivă şi stopă pe lângă uşa din faţă, nehotărât, tot mişcându-şi din loc pălăria şi uitându-se la ferestrele închise. Stete astfel un timp pe gânduri, apoi păru să ia o hotărâre, îşi scoase revol-verul, îi depărtă piedica şi merse glonţ spre uşă.

Bill Gazon făcu lui Sam semnul convenit şi, în târlici, amândoi alergară spre zidul grădinii, unde Bill se urcă pe umerii Negrului, privind peste zid în grădină şi dosul casei.

Nu se vedea nimic suspect. Locatarii păreau încă să doarmă.

Bill încălecă pe zid şi trase pe Sam sus. Fără să producă vreun sgo-mot, lunecară în grădină, furişându-se ca pisicile spre casă, oprindu-se în dreptul ei şi trăgând cu urechea. Nu se auzea nimic.

Să fi şovăind încă străinul să pătrundă în casă ?

Se auzi un blestem în tăcerea dimineţii.

Aha, tipul îşi începea activitatea !

Zor, de-acum !

Bill Gazon aşteptă încă un răstimp, după care apăsă cu hotărâre, pe clanţa de la uşa din dos. Cei doi prieteni intrară în casă şi iar se opriră, trăgând cu urechea.

Nu răsuna de loc huietul obişnuit pricinuit de luptă.

Ce o fi însemnând aceasta ? Să fi spălat străinul putina, de frică, mulţumindu-se cu o înjurătură ? Sau Japonezii să-l fi şi respins ?

Nu era de crezut aceasta, căci s-ar fi produs măcar un sgomot.

Să-l fi şi prins banda galbenă, reducându-l la tăcere ?

Dar fie ce o fi ! Întâmplarea nu se potrivea cu socotelile lui Bill Gazon. Acum însă nu’ncăpea să dea înapoi.

După ce prietenii se obişnuiră cu întunericul, Bill Gazon păşi în antreu, urmat de Sam.

Nimeriră o uşă.

Bill dibui cu băgare de seamă după clanţă, apăsă pe ea, împinse uşa şi intră în cameră. Nu era locuită. Lângă pereţi se’nşirau dulapuri şi lăzi mari.

Era însă încă o uşă ce da într’altă odaie.

El se strecură imediat într’acolo, stete de ascultă şi pătrunse apoi într’a doua cameră.

Ajunsese până’n mijlocul ei, când avu, deodată impresia că Sam nu-l urmează. Se întoarse şi se speriă.

La dracu’, de ce zăbovea Sam atâta în cea dintâi odaie ?

Mai aşteptă o clipă, dar Negrul tot nu venea. Se auzi în prima cameră un târşâit suspect.

Bill Gazon se furişă înapoi să se opri în prag.

Nu era nimeni dincolo sau ba da ? Un om legat zăcea la pământ şi acela era Sam.

Fratele Theei se clătină pe picioare; fiori de ghiaţă îl trecură. Ce se petrecuse aci ?

Îşi pregăti aproape mecaniceşte arma, cătând ţintă la Sam, nedumerit şi fără să facă un pas. Apoi, văzu albeaţa din ochii Negrului licărind. Acesta îl observase şi, răsucind puţin capul, îşi îndreptă privirea spre dulapuri.

Bill Gazon sesiză fulgerător ceea ce voia să-i spuie Sam.

Pericolul pândea de acolo, de după dulapuri.

Îşi da acum seamă de întreaga situaţie. Fusese atras, cu prietenul său negru într'o cursă cu îndemânare pregătită.

O mişelie deci ! Necunoscutul nu fusese decât o momeală de care se serviseră Japonezii.

În pieptul lui Bill Gazon clocotea mânia.

Toate ca toate, însă ce era de făcut acum ?

Orice secundă pierdută era preţioasă, infinit de preţioasă.

Simţi din nou privirea lui Sam pironită asupra lui, iar apoi lunecând spre camera a doua. Pricepu...trebui să priceapă, chiar dacă n'ar fi voit.

N'avea încotro. Era nevoit să lase, deocamdată, pe inimosu-i prieten în voia soartei, iar el să-şi puie pielea la adăpost. Altfel erau amândoi meniţi pieirii.

Făcu repede un pas înapoi, încuiă şi, înhăţând, în întuneric un o-biect oarecare îl târî, cu forţa disperării spre uşă. Era un scrin greu, cu bogate sculpturi japoneze.

Apoi, se opri cu arma gata de tras.

Nu se produse însă asaltul aşteptat.

Ce să fi însemnând aceasta ? Avea-va de luptat cu nişte duşmani invizibili ?

Un sentiment de îngrijorare îi se strecură în suflet. Căută o ieşire. Camera aceasta avea, de asemenea, o uşă.

Se’n dreptă cu paşi nesiguri spre ea. N’ajunse însă bine acolo şi o basma îi se aruncă dela spate peste cap. Ce fuse asta ?

Îşi dădu însă numaidecât seamă de pericol şi se lăsă pe vine, astfel că basmaua alunecă încolo şi, răsucindu-se în călcâie, întinse mâna... dar nimeri în gol.

Unde erau adversarii ?

În disperarea-i, apăsă pe trăgaciu...odată, de souă ori, de trei ori. Ecoul împuşcăturilor răsună sgomotos în întreaga casă.

Se gândea că pocniturile ar atrage pe câţiva trecători.

Dar nimic !

În cele din urmă îi se păru că distinge o siluetă întunecoasă. Ochi şi descărcă revolverul. O cădere surdă îi denotă că a nimerit. Se auziră înjurături oribile şi Bill Gazon fu, imediat, atacat din toate părţile.

Lupta începu.

El izbea ca un sălbatec în juru-i, slobozind şi ultimele cartuşe din armă.

Zadarnic ! Mereu simţea mâini căutând să-l înşface. Cât timp avea să dureze încăierarea aceasta înverşunată, lupta asta inegală ?

Bill Gazon se’nvârtea ca o sfârlează, pocnind pe agresorii din dreapta şi din stânga. Din când în când reuşea să’nhaţe pe câte unul din adversarii săi necunoscuţi, svârlindu-l ca pe o minge în ceilalţi. Încetul cu încetul însă forţele-i slăbeau. Mereu simţea că atacurile se înteţesc şi tot mai rar izbutea să se desprindă cu iuţeala de mai înainte. Match-ul acesta aprig era tot mai lipsit de perspectivă de succes pentru dânsul.

Adversarii îşi strigară ceva ce el nu pricepu.

Şi deodată pâlpâi o vie lumină. Bill Gazon închise, pentru un mo-ment ochii, orbir. Aceasta fu pierderea lui.

Fu smucit la pământ şi, până să cerce să se apere, legat fedeleş.

Lumina se atinse.

Nu-şi putu distinge adversarii. În schimb, se alegea în întuneric cu câte-o lovitură de picior.

Smuci cu disperare de sfori. De geaba ! Ele îi se înfigeau adânc în carne.

Era pradă duşmanilor săi, fără putinţă de apărare.

Fu ridicat pe sus şi transportat de acolo. Adversarii îl trântiră într'o pivniţă ca pe un pachet neînsufleţit. Puţin după aceea fu aruncat înăuntru un al doilea pachet. Era Sam.

Pe o găurice din perete pătrundea înăuntru lumină. Se făcuse zi-uă... acea zi în care Bill Gazon îşi pusese atâtea nădejdi. Fusese însă tras pe sfoară şi, acum, era captiv.

Un sentiment de amărăciune îl cuprinse.

Unde era dreptatea în care se'ncrezuse atâta ?

Îşi încordă auzul. Venise până la el ecoul unor voci din grădină, precum şi bâzâitul unor motoare puse în funcţiune.

Japonezii plecau. Rămăseseră victorioşi.

Şi iată că se auzi şi un glas de fată, care întreba de ţelul călătoriei. Era Thea !

Bill Gazon scrâşni din dinţi. Fusese aşa de aproape de sora sa, iar acum...!

Prinse şi răspunsul ce se dete fetei. Dar ce-i folosea că ştia încotro porneau Japonezii cu prada lor, din moment ce nu era sigur nici dacă va părăsi vreodată viu casa aceasta ?

În grădină răsunau clacsoanele automobilelor cari îl dureau mai mult decât rănile ce le căpătase în luptă. Japonezii plecau şi, împreună cu ei sora sa, care habar n'avea cât de aproape fusese de fratele ei, care suferea atâta pentru dânsa.

Totul fusese zadarnic... totul, totul !

Si se întoarse pe sapte, ca Sam să nu-i cadă lacrimile.

Pierduse lupta şi înfrângerea aceasta îl ustura cumplit.

Capitolul 3
Explozia

Sam îşi tot râcâia capul de pământ, când într'o parte, când într'alta, până, în cele din urmă, reuşi să îndepărteze basmaua de pe obrazu-i. Respiră din adânc şi se rostogoli apoi până la prietenul său alb.

- *Damned*, Billo, mi se pare că Japonezii ăştia umblă, de astădată să ne vie de hac pentru totdeauna. Tu ce zici: mai ieşim noi din vizuina asta ? Sau ne lăsăm oasele aici ?

Întrebarea aceasta smulse din gânduri pe Bill Gazon.

Ce să-i răspundă ? Să-i spuie cât e de descurajat ?

Nu, de o mie de ori nu !

Prietenul său negru îl însoţise, împărtăşind, împreună cu dânsul toate pericolele şi fusese cel mai bun camarad pe care şi-l putea dori. Nu-i era îngăduit să renunţe acum la luptă, dacă nu de alta, dar măcar pentru

acest inimos prieten. Da, cel puţin pentru Sam trebuia să găsească o soluţie.

Deocamdată încă trăiau amândoi, încă... şi poate că...

- Nu Sam, să nu ne pierdem curajul ! Cine pierde curajul a pierdut totul. Povesteşte-mi cum te-au doborît.

- Foarte simplu. Veneam după tine, când auzii, deodată, o troz-nitură suspectă. Mă oprii, uitându-mă în juru-mi, şi mă şi pomenii cu un căluş în gură. Până să mă pot apăra, mă şi înhăţară nenumărate braţe cao sepia . Apoi legat straşnic, mă culcară uşurel la pământ. Restul ştii şi tu. Mi-ai tălmăcit perfect privirile. Banda galbenă sta de pândă după du-lapuri.

- Da, ţi-am înţeles privirile, dar era prea târziu. Era ca o luptă cu nişte fantome invizibile. Japonezii ne-au primit perfect de bine pregătiţi. Străinul cela a fost cumpărat de ei ca să ne inducă în eroare şi să ne dea pe mâna lor. Tot ce spunea era minciună : curat teatru. O, numai să-mi pice odată în labă !

- Ce hotărâşti ?

- Trebuie să vedem cum ieşim cât mai de grabă de aci. Cunosc noua destinaţie a Japonezilor.

- Asta-i întotdeauna singurul lucru ce-l aflam; de geaba însă, căci nu ne foloseşte la nimic altceva decât la o goană turbată. Cum ieşim din cutia asta ? Aici e clenciul.

- Dacă ţi-ai pierdut curajul Sam, apoi mă poţi părăsi liniştit. Îţi mulţumesc pentru camaraderia credincioasă cu care m'ai însoţit până acum, dar nu vreau să te expun la noi pericole.

- Ce tot vorbeşti ? Sam rămâne cu Billo al lui.

- Eşti un băiat detreabă. Şi acum ia serveşte-te de colţii tăi ca să-mi sfâşii legăturile. E mai bine asta decât să ne prăpădim timpul ci vorba.

- Lui Sam îi trebui însă mult până să rupă cu dinţii-i, cât erau ei de tari, frânghiile. În cele din urmă, Bill Gazon le simţi slăbind.

Încă o smucire şi era liber. Acum putu şi el, cu cuţitul, să dezlege pe prietenul său.

Dar tocmai cum îşi întindeau oasele, spre a se dezmorţi, auziră niş-te paşi apropiindu-se de uşă. Se priviră întrebător. Cine o fi venind ? Vreun ajutor neaşteptat sau o primejdie nouă ?

Dincolo de uşă răsună un râs ironic.

- Ei pribegilor pregătiţi-vă de o lungă călătorie.

Era străinul. Bill Gazon îl recunoscu după voce:

- Ce o fi însemnând asta ?

- Am venit să-mi iau rămas bun dela voi, căci mie nici prin gând nu-mi trece să fac aceeaşi călătorie. Închinaţi-vă !

Şi străinul se depărtă râzând. Cei doi prieteni săriră la uşă. Era în-cuiată. Zadarnic se opintiră într'însa.

Bill Gazon îşi roti ochii prin pivniţă în căutarea unui obiect cu care să poată sparge uşa. Nu găsi însă nimic.

- Mă Sam, trebuie să ieşim cât mai repede din beciul ăsta.
- Da, dar cum ?

Şi din nou se trântiră cu forţe unite în uşă. De geaba ! Apoi aler-gară la un ocheţ din zid pe care încercară să-l lărgească scoţând cără-mizi. Nu reuşiră însă nici în sforţarea aceasta.

Se uitară unul la altul, dezărientaţi. În aceeaşi clipă răsună o troz-nitură teribilă. Fum şi nori de praf umplură pivniţa.

Casa sbură în aer.

.....
.....

Trecătorii de pe strada aceea fugiră speriaţi care încotro. Casa negustorului japonez, care se ocupa cu exportul de ceaiusbura în aer.

Pompierii chemaţi nu putură face alta decât să stingă flăcările. Clădirea însă era pierdută.

Nu era nevoie să caute sinistraţi printre dărâmături, întrucât veci-nii declarau în unanim că toţi Japonezii plecaseră se dimineaţă. De, poa-te că era şi asta o metodă japoneză; de a distruge case de cari n'aveau a se mai servi, chiar cu riscul ca pietrele şi cărămizile împrăştiate în toate părţile să cadă în capul pietonilor.

Mulţimea de gură-cască se opri încă un răstimp, după care se îm-prăştiă, nefiindu-i îngăduit să guste senzaţia de a vedea oameni sdrobiţi.

Nu dipărură bine curioşii, când necunoscutul se ivi pe locul dezas-trului. Mersu-i nesigur şi ochii roşii trădau un consum sdravăn de alcool.

Şezu pe o frântură de zid şi, râzând, scoase din buzunar un teanc de bancnote, pe cari încercă să le numere, pe cât îi permitea mintea-i împăienjenită.

Totuşi, renunţă în curând la îndeletnicirea aceasta, fiindu-i cu ne-putinţă să nunmere exact banii şi, râzând şi ocărând totdeodată, vârî îna-poi în buzunar pachetul şi se tolăni să doarmă.

Deodată, se simţi sgâlţâit de nişte braţe vânjoase. Holbă ochii şi se sgâi, prostit, la două matahale pline de praf şi ţărână, cari răsăriseră în faţa sa. Bâlbâi în limba poloneză o rugăciune şi-şi făcu cruce.

Matahalele însă nu se depărtau de lângă el şi, atunci, încercă să se desprindă din strânsoarea lor de fier, fără a reuşi însă.

Cele două matahale, acoperite de praf, nu erau nimeni altul decât Bill Gazon şi Sam cel Negru.

Pe faţa celui dintâi se prelingea sânge amestecat cu praf. Păru-i blond era, acum, alburiu, iar hainele-i atârnau în sdrenţe pe corp.

Nici Sam n’avea un aspect mai de Doamne-ajută. Amândoi tremu-rau de surescitare nespusă şi de pe urma unor încordări istovitoare.

- De sigur că-ţi numărai banii ce ţi s’au plătit ca să ne trădezi pe noi ? Nu-şi fie frică ! Nu ne atingem de tine, căci nu vrem să ne murdă-rim, scârnăvie infectă ! Crezi că suntem stafii ? Nu, Nu ! Trăim încă Ja-ponezii te-au plătit prea devreme.

Şi zicând acestea Bill Gazon îi dete necunoscutului una cu piciorul, după care se depărtă scârbit. Sam însă nu se mulţumi cu atât. O grindină de pumni se abătu asupra trădătorului, pe care Negrul îl zăpăci în ghionţi şi palme, descărcându-şi astfel furia ce-i stârnise mişelul.

În sfârşit, încetă, căci năduşise. Trăsătorul zăcea lat la pământ.

Şezu pe o frântură de zid şi, răzând, scoase din buzunar un teanc de bancnote. (Vezi pagina 23).

- Haide Sam ! Lasă-l în plata Domnului ! Îşi mai primeşte păcă-tosul îsta pedeapsa meritată !

Şi, rezemnânu-se unul de altul, se îndreptară amândoi spre domi-ciliu. Lumea se oprea de se uita la trecătorii aceştia acoperiţi de praf, dar ei nici că se sinchisiră de privirile curioase ce li se aruncau.

- Noroc Sam, că tavanul pivniţei avea traverse aşa de groase şi ex-plozia s'a limitat numai la partea de seasupra. Trădătorul nici nu şi-a în-deplinit cum se cade treaba pentru care a fost tocmit. Noi să ne împros-pătăm acum forţele şi după aceea să continuăm urmărirea. Ştiu destinaţia Japonezilor. E drept, iar ne-au luat-o sdravăn înainte, dar trebue să ne odihnim puţin, chiar cu riscul ca distanţa dintre noi să se mărească. E bine că mai avem caii noştri. Ar fi fost mai nimerit un automobile, dar de ! trebue să ne mulţumim şi cu atâta.

- Păi să ne cumpărăm un automobil ! Doar ştii să conduci !
- Dar cu ce-l plătim ?

- Ia ascultă ici Billo ! Nelegiuitul cela a primit bani dela Japonezi ca să-i descotorosească definitiv de noi. Puşlamaua însă nu s'a ţinut de cuvânt, aşa că a încasat de pomană paralele. Este sau nu este ? Mă rog, iaste ! Şi ce şi-a zis Sam ? Derbedeul nu şi-a meritat plata şi... şi i-a luat bişt arii. Procedat-a Sam cu dreptate ?

- Nu pot tăgădui; o concepţie cam stranie asupra dreptăţii, dar... fie ! Ne vindem deci caii şi vom avea suficiente mijloace ca să continuăm fără grijă urmărirea. Eşti o bomboană Sam !

- Cum, abia acum observi ?

Ajungând acasă, pe Bill Gazon îi surprinse că rândaşul galben nu mai era. Nu trebui să-şi bată prea mult capul ca să deslege enigma.

Individul fusese spionul duşmanilor săi; cei doi prieteni fuseseră recunoscuţi imediat la sosirea lor în

oraş şi trădaţi. Polonezul îi pututse cu atât mai uşor atrage în cursă.

Iar Bill Gazon căzuse în ea, fără să bănuiască nimic.

După ce prietenii se înviorară cu o masă copioasă, reuşiră să-şi vândă curând caii şi să-şi procure un automobil.

Bill Gazon ceru să-i se aducă hârtie de scris, fiind şi timpul ca să trimeată iar veşti mamei sale.

Dar ce să-i comunice ?

Că Thea trăieşte şi e sănătoasă, dar că Japonezii o târâseră mai departe cu ei, că el fusese foarte aproape de dânsa dar din nefericire...

De câte ori nu scrisese asta mamei sale ! Niciodată însă n’o putuse vesti că, în sfârşit, a scăpat-o pe sora sa.

Nu,. Mai bine nu-i scrie ! Poate că reuşeşte, zilele astea, s’o smulgă din ghiarele răpitorilor ei. Atunci da,va înştiinţa imediat pe mamă-sa.

Afară de aceasta, avea acum prea puţin timp.

Sam se distra la automobil, tot sunând într’una din sirenă, nerăbdător să plece.